



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/37/2014/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

340/2014. (XII. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2014. január 15-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. december 18-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos 2014. január 15-én, postai úton terjesztett elő panaszt, amelyet – a Testület felhívásának eleget téve – 2014. február 6-án személyesen egészített ki a Testület panaszirodáján. A panaszos beadványában és a Testület panaszirodáján az alábbiakról számolt be.

A panaszos a *Budapesti Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: BRFK) XXII. kerületi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: Kerületi Rendőrkapitányság)* állományába tartozó rendőr 2014. január 13-án foganatosított rendőri intézkedése miatt tett panaszt, amelyre közterületen került sor. Elmondása szerint fenti napon 14 óra 50 perckor távolról észlelte, hogy a gépkocsival közlekedő rendőr (a panaszos megadta a rendőrautó rendszámát) intézkedés alá vonta, igazoltatta a hazafelé közlekedő párját. A panaszos ezt észrevette odament az élettársához és a rendőrhöz, hogy megkérdezze, hogy „mi a probléma”? A rendőr felszólította, hogy beszéljen halkabban. A panaszos beadványában és személyesen is elismerte, hogy természetéből kifolyólag eleve hangosabban beszél az átlagnál, a

¹ Az Rtv. 93/A §. (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük

panaszirodán azonban azt is előadta, hogy hangja nyugodt volt, nem tanúsított támadó magatartás, viszont egy bot volt nála, amelyet a kutyasétáltatáshoz vitt magával. Az intézkedő rendőr felemelte a hangját, „lángolt a feje”, letartóztatással fenyegetőzött, és mindenki szeme láttára „a grabancánál fogva” rángatta, lökdöste, amelynek következtében a nyugdíjas panaszos majdnem elesett, a kutyája támasztotta meg.

Ezt követően a rendőr a panaszossal szemben nem intézkedett, hanem annak élettársát állította elő, akit éjfélkor engedték haza. Élettársával szemben azért intézkedtek a rendőrök, mert korábban (csütörtökön) összetűzésbe keveredett a buszon fiatalokkal, akik ezzel kapcsolatban feljelentést tettek a rendőrségen.

A panaszos a fenti rendőri fellépést igen megalázónak tartja.

A panaszos beadványában kérte az intézkedő rendőr ellen a büntetőeljárás megindítását.

A panaszbeadványban a fenti történések megerősítéseképp – tanúként – nyilatkozott a panaszos élettársa, aki szintén arról számolt be, hogy a rendőr vele szemben kezdett el intézkedni, melyet észlelve ment oda hozzájuk a panaszos érdeklődni a rendőri fellépés okát illetően. Azonban a panaszos élettársa egyszer csak azt vette észre, hogy a rendőr a panaszost ruhájánál fogva rángatja és ordibál vele. A panaszos majdnem elesett, és ezt látva a panaszos élettársa sírva kérte a rendőrt, hogy legyen tekintettel a panaszos korára és ne bántsa őt, mivel ő csak segíteni akart.

A panaszos a panaszirodán az események további tanújaként V. G.-t jelölte meg, aki aznap szintén kutyát sétáltatott, ő egy távolabbi szomszéd, aki csak telefonon nyilatkozik.

2) A Testület munkatársa 2014. február 17-én telefonon kereste meg a panaszos által tanúként megjelölt V. G.-t. V. G. a Testület munkatársának kérdésére, hogy hajlandó lenne-e a Testület által megfogalmazott néhány kérdésre röviden válaszolni a történetekkel kapcsolatban egy általa aláírt, postai úton megküldött levélben, úgy nyilatkozott, hogy neki kellemetlenséget okozna írásban rögzíteni a történeteket, ezért telefonon nyilatkozott a panaszüggyel kapcsolatban.

A tanú elmondta, hogy a panaszos akkor ment oda az intézkedő rendőrhöz, amikor élettársát gyakorlatilag már a szolgálati gépjárműbe ültették be. A tanú tudomása szerint a panaszos nagyot hall, ezért elég hangosan beszél mindenkivel, viselkedése ráadásul az élettársával szemben foganatosított intézkedés miatt ingerült is volt. A tanú szerint a panaszos viselkedése emberileg abszolút méltányolható volt, ugyanakkor magatartását könnyedén lehetett úgy értelmezni, hogy ő a rendőri intézkedést akadályozta. A rendőr a panaszossal annyit közölt, hogy hallgasson, majd „megfogta, és odébb tette, mint macska az egeret”. A tanú szerint egyetlen mozdulatról volt szó, a rendőr nem rángatta hosszasan a panaszost, és nem is ütötte meg, lényegében csak határozottan arrébb tolta – ezt követően a panaszos élettársát be is vitték. A tanú hozzátette, hogy ő a rendőr helyében a panaszossal ugyanezt tette volna.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A Kerületi Kapitányság vezetője 2014. február 26-án kelt átiratában a következőképp nyilatkozott a panaszüggyel kapcsolatban.

V. Cs. feljelentést tett ismeretlen elkövető ellen, aki 2014. január 9-én kiskorú lányát, V. V.-t a buszon meglökte, rácsapott a fejére és hajánál fogva megrángatta. Az ügyben garázdaság vétségének megalapozott gyanúja miatt indult eljárás.

A feljelentést követően 2014. január 13-án V. V. testvérével, V. R.-rel együtt utazott a buszon, amikor egy nőben felismerte az öt korábban bántalmazót. V. V. gyanúját megerősítette a velük utazó barátnője, aki a bántalmazás napján is jelen volt. V. R. a leszállását követően a nő után indult, és rendőri segítséget kért az arra közlekedő rendőrautó megállításával.

2014. január 13-án 15 órakor B. r. törzssászlós és Zs. r. főtörzsrőrmester igazoltatta és bűncselekmény megalapozott gyanúja miatt előállította a panaszos élettársát.

A helyszíni intézkedésnél jelen volt a panaszos, aki a rendőri jelentés szerint az intézkedés során folyamatosan kiabált olyanokat, mint „Csak ennyit tudtok!”, illetve „Fel lesztek jelentve!”. Az intézkedő rendőrök többször felszólították a panaszost, hogy fejezze be a minősíthetetlen hangnemben való kiabálást, melynek csak a kényszerítő eszköz kilátásba helyezését követően átmenetileg tett eleget. A panaszossal egy nagy testű németjuhász kutya is volt, amely a kiabálás miatt ugrált. A panaszos közeledését – tartva a kutya esetleges támadásától – a rendőr keze kitarásával tudta megakadályozni, melynek a panaszos a nagy lendület miatt nekiütközött. A rendőri felszólítás hatására a panaszos hátra lépett, azonban ismételen fenyegetőzni kezdett.

A panaszossal szemben a rendőrök testi kényszert nem fogatosítottak, nem helyezték kilátásba a panaszos letartóztatását, tekintettel a hatályos a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendeletben (továbbiakban Szolgálati Szabályzat) foglaltakra, miszerint a karnyújtáson belüli távolságra belépő személlyel szemben az eltolás nem minősül testi kényszernek, ezért a parancsnoki kivizsgálás sem készült az intézkedést követően.

Az intézkedő rendőrök a panaszost – annak állításával ellentétben – „grabancánál fogva” mindenki szeme láttára nem rángatták, nem nyúltak hozzá, a fent leírtakon kívül testi kontaktusba vele nem kerültek.

2) A panaszos élettársának előállításáról készült jelentésben az alábbiak olvashatóak.

2014. január 13-án 15 órakor vonták intézkedés alá a panaszos élettársát, mivel szolgálati gépkocsival közlekedő rendőröket V. R. megállította, aki elmondta, hogy a panaszos élettársa január 9-én az autóbuzson a testvérét bántalmazta, melyről feljelentés készült még aznap. Ezt a rendőrök telefonon jelentették K. r. őrnagy, rendészeti osztályvezetőnek, mivel az adott bűncselekményről tudomással nem bírtak. Az őrnagy közölte, hogy az ügy a bűnügyi osztályon van, garázdaság bűncselekménye miatt ismeretlen tettes ellen indult eljárás, ezért a panaszos élettársát állítsák elő további intézkedés végett a Kerületi Rendőrkapitányságra.

A jelentésben rögzítették, hogy az intézkedésnél jelen volt a panaszos is, aki az intézkedést során folyamatosan kiabált, hogy „Csak ennyit tudtok!”, illetve „Fel lesztek jelentve!”, amellyel zavarta az intézkedést. Ezért a rendőrök felszólították, hogy fejezze be a minősíthetetlen hangnemben történő kiabálást, illetve ne akadályozza az intézkedést. A panaszos ennek csak akkor tett eleget, mikor a törvény nevében szavak előrebocsátásával

kényszerítő eszköz használatát helyezték kilátásba, illetve a közeledését az intézkedő rendőr a keze kitartásával megakadályozta, amelyre azért volt szükség, mert a panaszossal egy nagytestű németjuhász kutya is volt vele a pórázon, és a kutya a kiabálás miatt ugrált. A panaszos mellkasával a lendületétől a rendőr kezének ütközött, őt nem bántalmazta, csak hátra tolt, mivel tartott tőle, hogy az agresszivitása miatt a kutya esetleg támadni fog, de ez nem történt meg. Az erőteljes rendőri felszólítás megtette a hatását, a panaszos hátra lépett, majd fenyegetőzni kezdett a fenti módon, számon kérve a rendőröket, hogy „egy ártatlan nővel keménykednek, ezért majd ő megmutatja, és le fogja szereltetni a rendőrt”.

A rendőrök megpróbálták a panaszost tájékoztatni, hogy élettársát a kapitányságra elő fogják állítani bűncselekmény gyanúja miatt, de ezt ő nem vette tudomásul, tovább üvöltözött, fenyegetőzött, hogy a rendőrök lesznek előállatva, és több tanú fogja igazolni, hogy mit csináltak vele, és az élettársával.

3) V. V. 2014. január 13-án foganatosított tanúkenti kihallgatása során elmondta, hogy aznap a buszon meglátta a panaszos élettársát, akit követve, testvére, V. R. is leszállt a buszról, ő pedig ment tovább a busszal. Ezt követően a testvére telefonon hívta fel és mondta el mi történt. V. R. elmesélte, hogy követte a panaszos élettársát, hogy levideózza. Időközben a panaszos élettársa hívta az éppen elé érkező kutyáját sétáltató férjét. V. R. nagyon megijedt, mert a férfi egy nagyobb darab testes férfi volt. Ezt követően V. R. megállította az arra közlekedő rendőröket.

4) V. R.-t 2014. január 29-án hallgatták ki tanúként, amelyről készített jegyzőkönyvből az alábbiak tudhatóak meg.

A rendőr, aki intézkedés alá vonta a panaszos élettársát, közölte vele, hogy be kell mennie a rendőrségre, amire a kutyával lévő panaszos fölháborodott és el kezdett üvöltözni a rendőrrel, hogy miért pont a beteg feleségét kell „csesztetni”, és egyéb hasonló dolgokat mondott, kifejezve azt, hogy az intézkedést igazságtalannak tartja. Majd az egyik rendőr a törvény nevében erélyesen felszólította a panaszost, hogy fejezze be ezt a viselkedését és menjen haza. Ekkor a panaszos elindult a helyszínről azzal, hogy hívja a TV-t, az élettársát pedig a rendőrök előállították.

III.

1) A Testület a panaszeljáráásban mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. Fejezetében, Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”. Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházatsomag-jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.) tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A panaszos beadványában kérte az intézkedő rendőr ellen a büntetőeljárás megindítását, amelyre a Testületnek az idézett jogszabályi előírás alapján nincs hatásköre. Erről a Testület 2014. január 28-án kelt levelében tájékoztatta a panaszost.

A Testület a panasz fenti része tekintetében hatáskörének hiányát volt kénytelen megállapítani.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (továbbiakban Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – vizsgálat alá vonta a rendőri hangnemet és bánásmódot, valamint azt, hogy a rendőri fellépésre mások előtt került sor.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz és VI. cikkében foglalt jó hírnévhez fűződő alapvető jogát, az alábbiak szerint.

2) A panaszos sérelmezte, hogy az intézkedő rendőr felemelte a hangját, „lángolt a feje”, letartóztatással fenyegetőzött, és mindenki szeme láttára „a grabancánál fogva” rángatta, lökdöste, amelynek következtében a nyugdíjas panaszos majdnem elesett, a kutyája támasztotta meg. A panaszos azt is előadta, hogy hangja nyugodt volt, támadó magatartást nem tanúsított, viszont elismerte, hogy természetéből kifolyólag eleve hangosabban beszél az átlagnál, a panaszírodán azt is előadta, hogy egy bot volt nála, amelyet a kutyasétáltatáshoz vitt magával.

a) A Testület a panasz rendőri hangnemre vonatkozó része kapcsán figyelemmel volt Rtv. 2. § (1) bekezdésére, amelynek értelmében a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Szükségesnek tartja kiemelni továbbá a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexét kihirdető, Budapesten, 2007. július 4-én kelt a Független Rendőri Szakszervezet főtítkárának, az Országos Rendőrfőkapitánynak, és a Belügyi és Rendvédelmi Dolgozók Szakszervezete főtítkárának közös nyilatkozatát (a továbbiakban: Etikai Kódex), amely iránymutatásul szolgál a Rendőrség számára a követendő magatartás tekintetében. Az Etikai Kódex 1. pontjának második mondata a rendőrről vonatkozóan előírja: „Önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.” Az 5. pont szerint: „A rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata

szerint: „Tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület jelen esetben is irányadónak tartja a korábbi állásfoglalásaiban [pl. 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás] megfogalmazottakat, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházza fel a rendőröket, az államszervezetben belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számon kérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A panaszos élettársa megerősítve a panaszos előadását a Testületnek úgy nyilatkozott, hogy a rendőr a panaszossal ordibált és ruhájánál fogva rángatta, amelynek következtében a panaszos majdnem elesett.

A rendőrség előadása szerint ugyanakkor a panaszos kiabált folyamatosan a rendőrökkel, ezért az intézkedő rendőrök többször felszólították őt, hogy fejezze be a kiabálást, illetve ne akadályozza az intézkedést, melynek csak akkor tett eleget, amikor a törvény nevében szavak előrebocsátásával kényszerítő eszköz használatát helyezték kilátásba, illetve a közeledését az intézkedő rendőr a keze kitérésével megakadályozta. Az erőteljes rendőri felszólítás megtette a hatását, a panaszos hátra lépett, majd ismét fenyegetőzni.

V. G. a Testületnek arról számolt be, hogy a panaszos elég hangosan beszél mindenkivel, viselkedése ráadásul az élettársával szemben fogantatosított intézkedés miatt ingerült is volt, amely magatartását könnyedén lehetett úgy értelmezni, hogy ő a rendőri intézkedést akadályozta. A rendőr a panaszossal annyit közölt, hogy hallgasson.

V. R. úgy nyilatkozott, hogy a nagyobb darab testes panaszos felháborodva kérte számon a rendőröket és üvöltözött velük. Majd az egyik rendőr a törvény nevében erélyesen felszólította őt, hogy fejezze be ezt a viselkedését és menjen haza, amelyet követően a panaszos elhagyta a helyszínt.

A Testület a rendőrség, V. G. és V. R. előadása alapján arra a megállapításra jutott, hogy a panaszos ingerülten viselkedett az élettársával szemben fogantatosított intézkedés miatt, emelt hangnemű számonkérésével akadályozva azt. A rendőrség kifejezetten nem nyilatkozott a rendőri hangnemre vonatkozóan, de V. G. és V. R. sem számolt be a rendőrök ordibálásáról, előadásukból ugyanakkor – összhangban a rendőrségi iratokkal – arra lehet következtetni, hogy az indulatos panaszost erélyesebb és erőteljesebb hangnemben szólították fel viselkedése abbahagyására. A Testület megítélése szerint ezen felszólítás az élettársával szemben fogantatosított intézkedés hátráltatása miatt szükséges volt, amely hangosabban és erőteljesebben való megnyilvánulása a panaszos emelt hangneme és feldúlt állapota miatt indokoltak bizonyulhatott.

A Testület a rendőrség és a tanúk nyilatkozata alapján nem látta indokoltnak megállapítani az emberi méltósághoz való jog megsértését a rendőri hangnem miatt.

b) A Testület a rendőri bánásmód vizsgálatokor figyelemmel volt a Szolgálati Szabályzat 40. § (3) bekezdésére, amely szerint nem minősül testi kényszernek, amikor a rendőr - jogszerű intézkedése során, a biztonságos intézkedés végrehajtása érdekében - a felé kartávolságon belülrre lépő, valamint a mozgásának folyamatosságát akadályozó személyt csupán nyújtott kezével, minimális erő kifejtéssel magától távol tartja.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszos közeledését – tartva a kutya esetleges támadásától – az intézkedő rendőr keze kitérésével tudta megakadályozni, melynek a panaszos mellkasával a nagy lendület miatt nekiütközött, őt nem bántalmazta, csak hátra tolt, testi kényszert sem alkalmazott vele szemben. Az intézkedő rendőrök a panaszost – annak állításával ellentétben – „grabancánál fogva” mindenki szeme láttára nem rángatták, nem nyúltak hozzá, a fent leírtakon kívül testi kontaktusba vele nem kerültek.

V. G. úgy nyilatkozott, hogy a rendőr a panaszost lényegében egy határozottabb mozdulattal arrébb tolt, nem rángatta és nem ütötte meg őt.

A rendőrség a fentieknek megfelelően cáfolta, hogy a panaszost rángatta volna, arról számolt be, hogy a rendőr a panaszost csupán keze kitérésével hátratólt, amelyet V. G. is megerősített. Erre való tekintettel a Testület a történések valós leírásaként elfogadta azt, hogy a rendőr nem rángatta és nem lökdöste a panaszost, hanem a Szolgálati Szabályzat fent idézett rendelkezése értelmében a panaszos élettársával szemben fogatosított intézkedés végrehajtása érdekében kezével eltolta őt.

A fentiekre való tekintettel a Testület a rendőri bánásmód kapcsán sem állapított meg alapjogsérelmet.

c) A panaszos azt is kifogásolta, hogy az ellene irányuló rendőri fellépésre mások szeme láttára (közterületen) került sor, ezért ezzel kapcsolatban az alábbiakat szükséges megjegyezni.

Ezzel kapcsolatban a Testület a már idézett Rtv. 2. § (1) bekezdésén túl, utal Rtv. 15. §-ában rögzített követelményre, amelynek értelmében a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.

A Testület általánosságban megjegyzi, hogy a rendőri intézkedések jelentős részét végzik az eljáró rendőrök közterületen, így szinte lehetetlen annak elkerülése, hogy az egyes intézkedéseknek szemtanúi legyenek. A Testület azt sem vonja kétségbe, hogy egy forgalmasabb helyen végzett intézkedés az intézkedés alá vont számára kellemetlen, esetleg megalázó is lehet. Tekintettel azonban arra, hogy a rendőrök a panaszos élettársát akarták intézkedés alá vonni, és a panaszossal szemben csak annak akadályozása miatt került sor rendőri fellépésre, hozzájárulva így ahhoz is, hogy annak mások szemtanú lehessenek, **a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos emberi méltóságához, és jó hírnévhez való joga.**

VI.

A vizsgálat során a Testület úgy foglalt állást, hogy nem sérült a panaszos emberi méltóságához való alapjoga a rendőri hangnem és bánásmód miatt, továbbá nem állapított meg alapjogsérelmet azon kifogás kapcsán, hogy a rendőri fellépésnek mások is szemtanúi voltak.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2014. december 18.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZESTÜLET